

[Kofod-Svendsen]

f.eks. forstået på ledelsen i Københavns Lufthavn, at de faktisk gerne ville have større frihedsgrader. Jeg har ikke indtryk af, at det er en særlig liberalistisk dogmatik, som har fået lufthavnsdirektøren til at ønske sig større frihedsgrad, men snarere en sådan pragmatisk holdning. Det, der nu står tilbage efter min vurdering, er derfor, at disse rigtige tendenser bliver ført ud i livet.

I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at minde en plan, jeg fik for nogle måneder siden, »Handlingsplan for afbureaukratisering«, hvori der var opstillet nogle vældige ambitioner flere steder. Havde ambitionerne været lidt mindre og resultaterne til gengæld større, tror jeg, vi var kommet bedre fra det.

Hvad angår den offentlige sektors størrelse, mener jeg, det er utrolig vigtigt, at vi fører en sådan indkomstpoltik, at vi får skabt flere arbejdspladser i den private sektor, så vi naturligt kan, om jeg så må sige, sluse stadig flere over i de arbejdspladser, vi skaber ved den ansvarlige indkomstpoltik og ved den rigtige uddannelsespolitik. For at mindske den offentlige sektor, uden at man får skabt tilsvarende arbejdspladser, har ikke så stort et formål, men kan man få kombinationen af fornyelse i den offentlige sektor, arbejdspladser i den private sektor og uddannelse, så stadig flere kan gå ind i de job, der skabes, har vi sat den rigtige udvikling i gang. Det er sket, men det skal bare ske i højere grad. Det vil mit parti gerne medvirke til.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg vil gerne benytte lejligheden til under denne debat at stille finansministeren et par konkrete spørgsmål vedrørende Statsanstalten for Livsforsikring og privatiseringen af den. Allerede før jul, da tankerne om privatisering kom frem, vakte det en del undren, at regeringen åbenbart troede, den kunne få penge ud ved en privatisering af Statsanstalten, fordi overskuddet alene tilhører kunderne.

Jeg stillede dengang et par spørgsmål til finansministeren, som han imidlertid ikke var i stand til at besvare fyldestgørende, men da sagerne har været undersøgt i mellemtiden, går jeg ud fra, at jeg kan få svar nu, og jeg vil gerne for det første spørge ministeren, om det nu er erkendt, at man ikke ved en eventuel privatisering er i stand til at få midler ud til statskassen,

og for det andet, hvis dette er rigtigt, om regeringen alligevel agter under en eller anden form at ændre Statsanstaltens status.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Jeg vil gerne indlede med at takke for det, jeg vil kalde en god debat. I de sidste seks år har vi stort set én gang om året haft en debat om modernisering af den offentlige sektor. Når man ser tilbage på debatterne i denne seksårsperiode, kan jeg i hvert tilfælde ikke huske nogen debatter, der har været præget af så megen fordomsfrihed i forhold til det, der er hovedtemaet her, og så megen vilje til at prøve at finde nogle løsninger.

Når man skal prøve at trække nogle enkeltheder frem fra en debat som denne og også prøve at drage nogle konklusioner, kan man jo anvende mange metoder. Man kan prøve at gøre forskellighederne så betydelige som muligt. Man kan også prøve at se, hvor der egentlig er mødepunkter i større udstrækning, end vi har haft det før. Jeg synes ikke, der er grund til at øge forskellighederne. Der er nogle fundamentale spørgsmål, som partierne har forskellig holdning til: den offentlige sektors størrelse eksempelvis, forholdet mellem offentlig og privat virksomhed. Det, denne debat først og fremmest drejer sig om, er jo driften af den offentlige sektor. Som hr. Jørgen Estrup meget rigtigt udtrykte det: Det, vi egentlig diskuterer nu, og det, vi har beskæftiget os med gennem de seneste år, er det, enhver privat virksomhed under forandring må forholde sig til. Det er det, det handler om.

Man kan som hr. Lykketoft sige, at redegørelsen er præget stærkt af SAMAK-rapporten. Det er den gode gamle diskussion om, hvem der kom først: hønen eller ægget. I LO-Bladet fra den 23. februar skriver Jørgen Placing bl.a., at arbejderbevægelsen i Norden er tvunget til selvransagelse i forbindelse med debatten om den offentlige sektors udvikling og fornyelsen af velfærdssamfundet. Jeg mener faktisk, det centrale er, at socialdemokratierne i Norden er kommet til en selvransagelsesfase, hvor man er nødsaget til at opløse de fastlåste standpunkter, man har haft i forhold til den offentlige sektor gennem mange år. Det synes jeg egentlig også at hr. Lykketofts indlæg her i dag har været præget af.